

Publicerad 2014-06-29 10:49 av kerstin skriver

*en text direkt ur märkligheten..*

## **när det räcker**

Har så alltid trott att jag haft många svärd att dra, flera vapen att ta till, förmågan att försvara. Mig. Och då det kom till vägs ände har jag inget, jag har inga hårda ord, jag har ingen lans, jag har inga pilar att borra i hjärtat på den som sårar. Jag bär mitt ont så länge jag behöver.

Min blick är socker och vanilj. Jag håller i delar av dagar, inga nätter. Men jag håller mig från.

De ständiga farväl är betong. De jag fastnar i, de som fastnar i mig, de jag inte tar mig ur.

Letar saker, papper, identitetshandlingar, inträdesbrickor. Flyttar på högar, rafsar runt i ryggsäcken, gråter, vändas. Springer mot gaten där planet står som ska ta mig härifrån. Hinner aldrig. Naken tar jag din hand och springer längs korridorer för att finna ett rum där vi kan vara ostörda. Blicken hon ger när hon ser oss förföljer mig.

Idag ska jag springa i skogen. Bara springa. Inget mer.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten